

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδραθεν των Παθώνων.

'Ενηνκάσα τέσσερα και χίλια,
πού θα 'βγουν λαοί με περαχάλα.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο.
Γη τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός είμψούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπή
μή την άνάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυόροισιν δόλω.

'Απριλίου δεκάτη κ' έδδωθ, κ' ευωδίας έκπέμπουν οι δρόμοι.

Πούντος όκτακόσα δύο και σαράντα,
'ξέπτεσ' ότης Μπόροας μία κ' άλλη ράντα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.

Φ.—'Απρίλης είναι γύρω μας, πετούν τά χελιδόνα,
και ός του πόλεμοι δεινοί 'στό Σέγγιο με κοτρύνα.
'Ο Κάιζερ 'στην Κέρκυρα δέν πήγε, κουφαηδόνη,
κ' ό Κόντες λένε μερικαί πώς είν' αϊτία μόνη.
'Ο Κόντες λέν' πώς τόξερε τοδο τό 'ξαρνικό
μά δέν μάς τό φανέρονε και τόγχε μυστικό.
Κάζο πενάτο, Περικλή, μά κ' ατσιδέντε φαίνεται,
και μή 'ρωτῆς μέσ' 'στούς Κορφούς τί κοπετός πούγένεται.

'Απρίλης είναι γύρω μας... άνθων πανηγύρι,
και τά κεφάλια τών Ρωμίων τά κείει τό 'λροπύρι.
Γυμνάσια κ' άθλητισμοί κ' άγωνές τών Σχολείων
λαμπρόν προετοιμάζοντες τό μέλλον μεγαλειον,
κ' ή πολιούχος 'Αθηνά μαζί με την Παιδεία
χορεύει τόν Καρτσιλαμά μέσ' 'στη Ραμπαγαδιά.

'Απρίλης, έλα μάς χαρά,
και μέσ' 'στου Φοίβου τά πυρά
τό σώμά του κηθείς άσκει,
κ' έγώ τραβώ τ'άπόσταχα,
βγαίνουν τά 'λάφα 'στη βοσκή,
βγαίνουτ τά 'λαφούσχα.

Τί χαρά!... πώς άνθίζουν οι κηποι!...
μά παρθένα μέσ' 'στ' άσπρα ντυμένη
ρέμμα ρέμμα σιγά κατεβαίνει...
τί μονάχη ζητεί, τί της λείπει;

Δέν είξέρει κανείς πώς την λένε,
πλήν δεσμών καταθραύονται κροκί,
και νομίζω πώς είναι, καυμένη,
τών 'Ελλήνων ή μέλλουσα Νίκα.

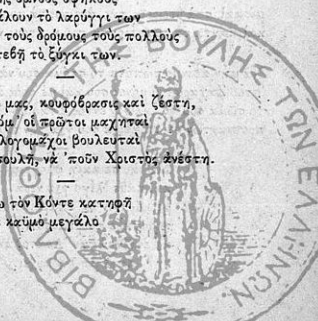
Κύτταξέ την... βαστῆ μπασαβόλαιο,
κ' όλο βάζει γεράς μεντζισόλαις
σέ παπούτσια μελλόντων Δραχόνων,
πού τρυπούν εις άσκήσεις άγωνών.

Π.—'Απρίλης είναι γύρω μας,
γερά και χαρά 'στό Σπύρο μας,
τόν Στάη δηλονότι,
τόν πρώτο Τσιργύπη.

Αυτός θα κάνει κα' αυτάς
τούς διαφόρους κηθητάς
μέ νίκα της ύμνουσ ύψηλοδς
νά βγάλουν τό λαρύγγι των
και μέ τούς δρόμους τούς πολλούς
νά κατεβή τό ζύγκι των.

'Απρίλης είναι γύρω μας, κουφόρασι και ζεστί,
κ' άκού' οι πρώτοι μαχητάι
κ' οι λογομάχοι βουλευτάι
δέν ήλθανε, βρέ Φασουλή, νά 'πουν Χριστός άνεστη.

Βλέπω τόν Κόντε κατσοή
και μέ καυτό μεγάλο

πιάνει και γράφει μιά γραφή
'στὸν κάθε πακαγάλο.

'Ελάτε νὰ ψηφίσουμε τὰ φορολογικὰ
κι' ἐκεῖνα τὰ πολυπάθα τὰ στρατιωτικὰ.
'Όμως αὐτοὶ δὲν ἀπαντοῦν, ὦ κεραλή ζευζέκα,
κι' ὁ μὲν ἠγόρασαν ἀγρόν, ὁ δ' ἐγῆμε γυναικία.

Φ. — 'Απρίλης εἶναι γύρω μας... μὰ τί καιρὸς ὥρατος!...
γῆ κι' οὐρανὸς χαμογελά,
κι' ἐπρόβαλε δειλὰ δειλὰ
κι' ὁ πρῶτος ὁ κορέος
σὰν πρόσκοπος παμπύνηρος καὶ σὰν προφυλακὴ,
κι' ἐφοδὸς εἰσιμάζεται νὰ γίνη γενικὴ.

'Απρίλης εἶναι γύρω μας... γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ψωρίτη,
'γύρισε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ φεύγω γιὰ τὴν Κρήτη.
Π. — Εἰς τὰ ταξείδια, τῆρεῖς ἐφέτος, Φασουλή.
Φ. — Πρὸς ὄρασην καὶ πρὸς κίνησιν τὸ θέρος μὲ καλεῖται
καὶ στάσιμος ἡ φύσις μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάτσει,
πᾶς κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, νὰ γίνω Κρητικῶτα.

Κι' ἴσως μὲ βράκα Κρητικὴ
καὶ Κρητικὰ σκαδίνια
γυρῶσθε φρέσκος ἀπ' ἐκεῖ
σὲ σὰς τὰ καναρίνια.

'Αφίνω τὴν κοιτίδα μου
καὶ πᾶς γιὰ τὴν Κρήτη
νὰ στρώσω τὴν ἀρίδια μου
'ψηλὰ 'στὸν Ψηλορείτη.

Κι' ἔταν ἀκούσης, Περικλῆ, τῶν βουλευτῶν προσκλήσεις,
κι' ἔταν ἰδῆς τοὺς βουλευτῶν
'στὰς ἐδρας τῶν τὰς τορνευτάς,
εὐθὺς νὰ τρέξης, Περικλῆ, καὶ νὰ μοῦ τοὺς φιλήσης.

Καὶ σὰν ἰδῆς νὰ ψηφισθῶν τὰ φορολογικὰ
παρκαλῶ κι' ἐκ μέρους μου νὰ κόψης καὶ νὰ ράψης,
καὶ σὰν ἰδῆς νὰ ψηφισθῶν τὰ στρατιωτικὰ
μὴ λησμονήσης αὐθωρεῖ κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ γράψης.

Γιὰ Μακεδόνας νὰ 'μιλῆς
μὲ ζῆλον φλογερὸν,
'στὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς
νὰ 'βρίσκῃσαι πικρῶν,
μὰ καὶ 'στὰ θεωρεῖται τῆς ἀνέως νὰ κοιμᾷσαι,
καὶ πάντα τὰ συμπερόντα τοῦ κράτους νὰ θυμᾷσαι.

Νὰ μὴν ἀφίνης πώποτε τὸ στόμα σου νὰ χάσῃ,
'στὸν Ζαχαράτου μόνος σου καὶ μὲ τοὺς ἄλλους λιμναῆς,
τὸ σῶμα σου τὸ ξύλινον ἐντὸς Σπαδίων ἄσκει,
πρὸ πάντων δὲ τὰ χέρια σου γιὰ τὴν ρεμούλα γύμναζε.

Δίψ' ἄς σὲ καίῃ φλογερὰ
καὶ κάθε 'λίγο γιὰ νερὰ
μὲ κόμπων κι' ἐπαρῖν πολλῶν
πρόσταζε τὸ γκαρσόνι,
κι' ἐκείνην τὴν 'Ανατολήν
τὴν 'Απω μὴ λησμονεῖ.

'Όμίλει· καὶ γιὰ τὸν Γικλοῦ
τὰ μάλιστα γενναῖος,
κοπίαζε κι' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νεός.

'Ὡς ποῦ νὰ λθῶ πιστότατος 'στὰ πάτρια νὰ μείνης,
ραχατὶ καὶ πολιτικῆ,
πᾶς καὶ μὴ μεταλλικῆ
καὶ 'στὸ Ταξιμετὸν ὄδωσεν τῆς 'Εθνικῆς 'Αμόνης.

Κι' ἔταν σὲ σπρώξῃ γαλονᾶς
πρῶσεξ μὴ τὸν σπρώξῃς,
καὶ θῆρευε τὰς ἡδονάς,
ἀλλὰ τὰς μετὰ δόξης.

Κι' ἂν μὲς 'στὸς σφόρος, Περικλῆ, τοὺς τόσους καὶ ποικίλους
καὶ πάλιν ὁ Συμόπουλος ἐνθυμηθῆ τοὺς σκύλους
κι' ἂν τοῦ κατέβῃ 'στὰ σκυλιὰ νὰ ζωντανεῖ φλόκα,
'πές του κι' ὁ Γικροῦ ὁ σκύλος μου πὼς ἄρπῃσε τὰ κῶλα
καὶ τὴν ἀγῆρω μῆμητον τοῦ μὲ δάκρυον τὴν βρέγω,
κι' ἂν εἶσαι μπόγινας διὰββαινε κι' ἄλλα σκυλιὰ δὲν ἔχω.

Σφάζε μὲ ξύλινο σουγιά
βραβάρων σκυλολόγι,
κι' ἂν τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ
εἰσακουσθῶν οἱ λόγοι,
κι' ἰδῆς χρυσὰ παράσημα τοῦ κράτους κρεμασμένα
καὶ σὲ κυρίας, κουρελιῆ,
γιὰ τὴν κυρίαν Φασουλιῆ
νὰ μοῦ ζητήσης ἐνα.

Ἐφέρις ἐγὼ παράσημο πὼς ἐγὼ ποῦ πολλοῦ,
κι' ἂν πάρῃ κι' ἡ κυρία μου τί δόξῃ κι' εὐτυχία!...
φαντάσου νὰ τὰ βάζωμε 'στὸ στήθος μας κι' ἄλλοῦ
σὰν βγαίνωμε 'στὸ Ζάππειο καὶ 'στὴν Δενδροστοιχία.

Πάντα μὲ γλῶσσων πείσιμονα, θρασταῖν καὶ φιλόνηκον
τοὺς κύκλους νὰ ταράττη,
τοιαῦτα λέγω καὶ πρὸς τὸν προσφιλεῖ Δημόνικον
σὰν ἄλλος 'Ισοκράτης.

Πηγαῖνο καὶ πλησίαιε γιὰ νὰ σὲ κάνω μάτσι...
πᾶς κι' ἐγὼ, μωρὲ παιδιὰ, νὰ γίνω Κρητικῶτα,
καὶ πᾶρτε σὲς τὴ λύρα σας κι' ἔμετε τὸν ταμπουρά μας
νὰ γλυκοτραγουδηῶμε πὼς κάνουν τάντερά μας.

Χάσκουν καραβοκύρηδες, χάσκουν καὶ Μάρκοι Πόλοι,
μουτζῶνος τὴν πρωτεύουσα καὶ σὲ τὴν ἀναγοῦλα...
δοῦλοι μου, παρδοῦλοι μου, καὶ σὲς θαλαμηπόλοι,
ἀμέσως εἰσιμάτετε καὶ σάκκουε καὶ μπαουλά.
Πηγαῖνο 'στὸ κοίτσι μου, πηγαῖνο 'στὸν γαμπρὸ μου...
φέρτε καὶ τὴν βελιάδα μου, φέρτε καὶ τὸ σταυρὸ μου.

Π. — Καὶ μὲ φιλεῖς καὶ σὲ φιλῶ,
μὲν βοαγιὰζ καὶ 'στὸ καλὸ,
καὶ σ' εὐχομαί, βρὲ Φασουλιῆ,
νὰ βρῆς τὴν θάλασσα γαλιί.

'Ὁ πόντος πᾶς ἀκινήτων
ἔστω στρωμνὴ γαλήνης,

και με πληθώραν έμετών
νά μή μάς τόν πληθύνης.

— Σηκώνουε τήν άγκυρα... τό πλοτον άμολάρει,
καπνού νεφέλας έξεμεί...
δρεβουάρ, μόν σέρ άμάι,
ήλίε 'τσ' άποθακμμένοι σας, διάλε 'τσ' άπομεινάροι.

Ο Ξύλινος πολιτης μέσ' στό νησί τής Κρήτης.

Όση λευκά σας χαιρετώ, φανήτ' έμπρός μου Κρήτες, }
αί σεις Ίδατοι Δάκτυλοι και σεις παλαιοι Κουρήτες,
ού τών θεών έθρέψατε τόν κράτιστον πατέρα,
κι' από πυρινους ουρανούς
τούς πρώτους πρώτους κεραυνούς
του έρριξ' έδώ πέρα.

*Όση λευκά σας χαιρετώ
και 'στην άσπράδα σας πετώ,
κι' ήβελ' άπάνω 'στα βουνά,
'στ' άπάτητα τά χιόνια,
νά λησμονήτω τωρινά
και ντροπιαζόμενα χρόνια.

*Όση λευκά σας λαχταρώ,
σέ βλέπω, Ψηλορείτη,

κι' άκόμη σήμερα θαερώ
τώε πολεμού 'στην Κρήτη.

*Άκόμη πυρπολούν πυρσοί,
μαύρης σφαγής φοβέρα,
και μαύρης φλόγες τό νησί
τό ζώνου πέρα πέρα.

*Άκόμη κνίσσ' άνθρωπινή φθάνει 'στους ουρανούς,
άκόμη στόλους γύρω μου κυττώ χριστιανούς,
άκόμη τά κανόνα των τά στόματά των δείχνου
και τήν σημαία του σταυρού κατάχαμα τήν ρίχνου.

*Άκόμη σπούν οι μύθροι των άπάνω σέ λιθάρι,
σημερινοι Κορύβαντες σκορπούν άστροπελέχη,
κι' από τούς πύργους τούς ψηλούς κι' από τά Μπουτσουνέρια
βροντοφωνούν έλευθεριας παλληκαριών τουφέκια.

Βλέπω πατήματτα βορειά
των ισχυρών των λαούρων,
μά βλέπω και τήν λευθεριά
σέ δόνττα Μινωταύρων.

*Αστράφτου 'μπρός μου Μίνως με σκήπτρα και με στέμματα
και θετον νεκτα με κεραυνό,
άλλά και κόρακες περνούν,
πού μέσ' από τά ράμφη των άκόμη στάζουν αίματα.

